

Deviata nedeľa v období cez rok B

2. júna 2024

Mk 2, 23 – 3, 6

Milé sestry a bratia v Kristovi

V cirkvi sa niekedy stretáme s otázkou, čo je dovolené. Napr. čo je dovolené robiť vo sviatočný deň, či je zakázané to či ono. Takáto otázka je síce oprávnená, ale na druhej strane zaváňa tak trochu špekuláciou, chytráctvom. Skôr by sme sa mali pýtať načo je sviatočný deň, ako ho môžeme prežiť, čím ho môžeme naplniť. Jedná sa len o deň, v ktorom máme zabudnúť na prácu, povinnosti, alebo máme len „dobiť“ svoje vnútorné batérie?

V Markovom evanjeliu často počúvame spory farizejov a zákonníkov s Ježišom. Farizeji a zákonníci boli nábožní ľudia, ale zároveň sa až príliš spoliehali na svoju ľudskú múdrosť, na svoju domnelú odbornosť vo veciach viery. Ale zmysel toho siedmeho sviatočného dňa im unikol. Chceli ho vtesnať do toho, čo je možné urobiť a čo nie. Keď si všimli, ako učeníci cestou od hladu odtrhli niekoľko kláskov obilia a pokúšali sa nimi zahnať svoj hlad, potešil ich dôvod na obžalovanie Ježišovej skupiny. A keď v sobotu zbadali v synagóge človeka s vyschnutou rukou - ktorý túžobne hľadel na Ježiša s nádejou na pomoc – zaradovali sa, že budú môcť Ježiša konečne obžalovať, že porušuje sobotu.

Sviatočný deň má byť dňom pokoja. Ale ten sa nedá odpočítať počtom vykonaných krokov, či vynaložených kilowattov svalovej energie. Symbolika sviatočného dňa hovorí, že on je akoby navyše. Ponad všetky práce, všetky naše plány, činnosti. Ale práve preto je to deň, ktorý dáva zmysel tomu všetkému. Biblia v rozprávaní o stvorení hovorí, že siedmy deň Boh odpočíval. Sviatočný deň sa dotýka života samotného. Zmyslom sviatočného dňa je uvedomiť si, že nie všetko je v našich rukách, nie všetko je urobiteľné. Popri starostiach o živobytie sa vo sviatočný deň máme otvoriť tomu, čo podporuje život ducha, čo nám otvára cestu k Bohu a k druhým ľuďom, k životu samotnému. Sviatočný deň má byť dňom zastavenia sa, dňom úprimného stretnutia s Bohom, s božím svetom, ale aj s druhými ľuďmi.

Ježiš nám to ukázal. Pre neho sviatočný deň nebola len litera, ktorú treba doslovne zachovať, rituál, ktorý treba odbaviť bez ohľadu na skutočný život, na skutočný vzťah k Bohu a k druhým ľuďom. Pre Ježiša prikázanie o sobote, Boh a rovnako aj modlitba boli priestor, ktorý nás otvára pre skutočný život – pre to, čo životu napomáha. Farizeji, ktorým išlo len o naplnenie litery zákona, si prekážky na ceste k Bohu a k ľuďom nevšímali. Záležalo im na odrecitovaní modlitby, na odrátaní krokov, ktoré bolo možné vo sviatočný deň urobiť, na odmeraní práce, ktoré sa ešte mohli vykonať. Nevšímali si, že hlad, alebo oslabená ruka človeku bránia priblížiť sa k božiemu svetu.

Mnoho ľudí sa dnes pýta, aký zmysel má dnes sviatočný deň. Pre mnohých sa práca stala drogou, sviatočné jedlo si môžeme dopriať každý deň, dovolenka nám umožňuje zanechať prácu kedykoľvek. Ak má aj dnes sviatočný deň svoj zmysel, je to práve tým, že nás vedie k určitému odstupu od sveta, od prílišného ponorenia sa do práce, nakoniec aj od seba. Aj dnes sa jedná o náš vzťah k Bohu, k druhému človeku, k životu - o to, aby sme život videli v skutočnom svetle. Aby sme život žili v ozajstných vzťahoch, nielen v tých virtuálnych. Bohoslužba, osobitne eucharistia nás učia aj dnes všímať si skutočný život, nielen vonkajšiu náhražku, ktorú nám ponúka konzumná spoločnosť. Ak nás dnes Ježiš Kristus učí modliť sa – nie je to preto, aby sme sa naučili nábožne tráviť svoj čas, ale preto,

aby sme sa priblížili k skutočnému životu. Aby sme sa neuspokojili len s tým, čo život nahrádza, s tým, čo len vytvára zdanie života. Aby sme verili v život, v ozajstný život.

Počul som prirovnanie dnešnej doby, ktorá sa spolieha na to, čo môžeme preskúmať a overiť našimi vonkajšími zmyslami zmyslovej púšti. Pretože v tejto púšti nám popri našich zmysloch unikajú vzťahy, uniká nám všetko to, o čom sa nemôžeme odvážiť, alebo spočítať. Niekedy sa dokonca už aj sebavedomo tvárimo, že takýto život, takýto svet nám už aj vyhovujú. Že nás uspokojuje jeho vonkajší lesk.

Ak nás dnes Ježiš Kristus posiela do sveta, je to práve s týmto posolstvom: Vzoprite sa diktátu doby, hľadajte skutočný život. Modlitba nám môže pomáhať na tejto ceste. A eucharistia je miestom, kde nás Kristus povzbudených stretnutím s ním posiela do sveta, a rovnako je aj miesto, kam sa môžeme s radosťou naspäť vracieť.

Nehľadajme ani my v náboženstve len to, čo je a čo už nie je dovolené, čo je, alebo čo ešte nie je zakázané. Hľadajme podľa Ježišovho príkladu skutočný život. Hľadajme ten život, ktorý presahuje vonkajšie rámce, život, v ktorom vidíme v blížnom naozaj blízkeho, brata, a v ktorom vidíme v Bohu svojho Otca. Vtedy lepšie uvidíme aj všetko ostatné.

Viliam Arbet